

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

DAVID BALDACCI

TĂRÂMUL CELOR CINCI CERCURI

A DOUA CARTE DIN SERIA **VEGA JANE**

editura rao

UNUS

Quagul¹

Părea posibil – ba chiar și absurd de poetic – faptul că, prinși laolaltă asemenea verigilor unui lanț, noi trei aveam să murim împreună. Doar că săritura de pe o stâncă înaltă de un kilometru și jumătate în timp ce eram urmăriți de bestii ucigașe nu prea ne dădea de ales. Literalmente, săriserăm pentru a ne salva viețile. Iar acum eram nevoiți să aterizăm acătării, altminteri acolo jos avea să ne fie locul de odihnă veșnică. *Foarte jos.*

Cădeam deja de o vreme, iar distanța părea mult mai lungă decât mi-ar fi plăcut. În timp ce plonjam, i-am aruncat o privire celui mai bun prieten al meu, Delph. El se uita la mine, nu cu o spaimă vădită, recunosc, ci cu o oarecare doză de anxietate. Pe de altă parte, câinele meu, Harry Doi, zâmbea, pregătit ca aventura noastră să înceapă.

Motivul pentru care săriserăm se afla la brâul meu. Lanțul meu, Destin, îmi permitea să zbor. Însă nu sărisem niciodată de pe o stâncă înaltă de un kilometru și jumătate, așa că plonjam mai rapid decât o făcusem vreodată până atunci. Deși mi-am dat toată silința să izbutesc o aterizare lină, ne-am izbit de sol cu o forță teribilă. Pe moment, pur și simplu am rămas cu toții întinși la pământ, uluiți. Dar, curând, mi-am dat seama că, dacă eram loviți și învinețiți, însemna că suntem în viață.

¹ Smârcul (n.tr.)

Libris .RO
Respect pentru oamenii și cărți

L-am desfăcut pe Harry Doi din hamul lui, care îi îngăduise să rămână suspendat la pieptul meu. Am privit cum Delph s-a ridicat încet, întinzându-și brațele și picioarele. Apoi am privit în sus, spre locul pe care îl părăsiserăm cu foarte puțin timp în urmă. Dacă n-am fi sărit, cu siguranță am fi fost morți.

Bestiile care ne vânaseră se zgâiau acum peste marginea prăpastiei. Era o turmă de garmi și cam tot atâția amaroci. Chiar și fără să-i văd prea bine de la acea distanță, știam că toți garmii solzoși, cu sângele picurându-le întruna pe piepturile dure, scoteau flăcări de furie pe nări. Iar amarocii, creaturi uriașe ca niște lupi, care aparent nu trăiau decât pentru a ucide, arătau pur și simplu înfiorător.

Și, cu toate acestea, niciunul dintre ei nu părea dispus să sară de la peste un kilometru, așa cum o făcuserăm noi. Faptul că aceste creaturi nu puteau să zboare așa cum puteam eu făcea toți banii pe care i-aș fi avut vreodată. Am coborât privirea și am mângâiat lanțul din jurul taliei, care avea literele D-E-S-T-I-N imprimate pe unele dintre verigi. Îmi salvase viața în nenumărate ocazii, cu toate că nu-l aveam de prea mult timp.

Nu îmi venea să cred. Mă aflu în Quag. Eu, Vega Jane. În toate cele cincisprezece sesiuni ale mele trăisem în satul Wormwood. Era tot ce cunoscusem până atunci. Mi se spusese că, în afară de letalul Quag, asta era tot ce exista. Dar eu credeam că era doar o minciună. Exista *ceva* dincolo de Quag și intenționeam să aflu ce.

Nu făceam asta într-o doară. Bănuiam că părinții și bunicul meu se aflau de cealaltă parte a Quagului. Fratele meu, John, încă locuia în Wormwood, dar el nu mai era flăcăul inocent care fusese cândva. Ticăloasa de Morigone avusese grijă de asta.

Astfel, misiunea mea în viață era să străbatem Quagul în siguranță toți trei, cât mai repede cu putință. Se prea poate să fi fost un scop extrem de ambițios, dar era al meu, fără doar și poate.

Mi-am tras sufletul și m-am uitat din nou la Delph.

– Ai grijă, Vega Jane, mi-a spus el.

Tu ai grijă de tine, Delph, i-am răspuns, nereușind, în pofida riscului morților noastre iminente, să-mi șterg zâmbetul de pe chip pentru reușita intrării în Quag.

– Socotești că blestemele alea de bestii pot să ajungă aici, jos? m-a întrebat el.

– Socotesc că nu vreau să aștept aici ca să văd, nu? am replicat eu.

Mi-am săltat desaga pe umeri și Delph a făcut la fel cu a sa. Am păstrat hamul lui Harry Doi în caz că trebuia să o întindem imediat.

Harta Quagului – pe care mi-o lăsase prietenul meu Quentin Herms – era foarte detaliată, dar existau și niște scăpări, după cum îmi dădeam seama acum. De pildă, nu menționa stâncă de pe care tocmai săriserăm. Și, ca atare, nu eram pregătită nici pentru valea în care ne găseam. Și totuși, îl văzusem într-o zi pe Quentin intrând în Quag. Și asta a fost ceea ce a iscat întreaga mea călătorie. Probabil că el știa ce se găsește aici.

Harta îmi oferea instrucțiuni generale, dar nu-mi asigura un itinerar precis care să ne conducă prin acest loc. Trebuia să-mi dau singură seama de asta, după cum părea. De asemenea, aveam o carte pe care o șterpelisem din bordeiul lui Quentin, care explica tipurile de creaturi care sălășluiau aici.

– Harta ne îndrumă, în general, în această direcție, mi-a spus Delph, arătând în față. Spre acel munte de departe. Într-acolo.

Am ezitat, după care am spus șovăitor:

– Eu... eu n-aș vrea să încep genul ăsta de călătorie în faptul serii. Trebuie să găsim un loc sigur până la prima geană de lumină.

S-a uitat la mine de parcă aș fi fost complet țicnită.

– Loc sigur? În sângerosul Quag? Tu te-auzi, Vega Jane? Quagul are multe lucruri, fără îndoială, dar locurile sigure nu se numără printre acestea.

Am privit înainte spre vasta întindere plană, pe care se vedeau copaci și tufișuri, și câmpuri înalte de ierburi care se unduiau în briza ce adia dinspre stâncă. Părea un loc pașnic și senin și cătuși de puțin primejdios. Ceea ce-mi spunea că existau probabil zeci de

Res lucruri odioase stând la pândă, care ar fi putut să ne omoare dacă s-ar fi ivit cea mai mică posibilitate.

M-am uitat la picioare. Pe unde să pășesc? I-am aruncat o privire lui Harry Doi, care se uita la mine lung, curios, așteptând, se pare, ca eu să mă decid.

M-a izbit, oarecum neplăcut, gândul că eu trebuia să fiu liderul acum. Ei, drăcia dracului! Oare eram capabilă? Nu eram sigură.

Departe, foarte departe, exista pe hartă un loc care se chema Mycanmoor. Era descris ca o zonă monotonă, aridă, care se extindea în toate direcțiile și care, din nefericire, nu avea nicio cărare sigură. Harta era remarcabil de laconică în privința pericolelor *exacte* care se așterneau în fața noastră. Dar cartea pe care o șterpelisem completa o parte din aceste detalii.

Am scos-o din buzunarul mantiei mele și am aprins o lumânare pentru a putea citi paginile.

Delph privea agitat peste umărul meu.

– Nu-i o idee bună să ne luminăm în felul ăsta, Vega Jane.

– Vezi tu, Delph, poți să-mi spui simplu Vega. Nu e ca și cum am fi înconjurați aici de fete pe care le cheamă Vega. De fapt, din câte-mi dau eu seama, sunt *singura*.

Inspiră adânc și expiră lent, cu ochii mari cât farfuriile ceștilor de cafea.

– Firește, mare dreptate ai, Vega Jane.

Am oftat și am privit cu atenție pagina. Practic, trebuia să potrivesc harta cu descrierile locurilor din Quag în care sălășluiau creaturile descrise acolo. Ar fi fost mult mai ușor și mai convenabil dacă amicul meu Quentin Herms ar fi pus toate informațiile într-un singur loc, însă n-o făcuse.

Am simțit cum mi se prăbușește moralul în clipa în care mi-am dat seama cât de puțin pregătită eram. Și iată-i pe Delph și pe Harry Doi depinzând de mine pentru a avea un plan!

Harry Doi a început să mârâie. M-am uitat la el. Zbârlit, cu ghearele scoase, ceea ce m-a făcut să arunc o privire în jur pentru a

vedea ce anume îi pricinuisese câinelui meu această reacție. Dar în întuneric nu era nimic, cel puțin nu ceva ce eu să pot vedea.

M-am uitat la Delph.

– Ce l-o fi apucat? s-a mirat el.

Și apoi am văzut. Câinele meu respira greoi pe nas. Nu vedea pericolul – el îl *mirosea*.

Și, din experiența mea, ceva rău mirositor însemna bestii respingătoare.

Am adulmecat și eu aerul, încrețindu-mi fața, și l-am privit brusc pe Delph.

– Simți și tu mirosul ăsta?

El și-a umplut pieptul cu aer și apoi l-a expirat.

– Nu.

M-am gândit rapid. Cunoșteam izul sau măcar ceva apropiat de acesta.

Apoi, norii din mintea mea s-au risipit.

Otravă.

– Ce este? m-a întrebat el agitat.

– Nu sunt absolut sigură, i-am răspuns, și într-adevăr nu eram.

Mai simțisem mirosul acestui tip de fiertură la Hornuri, fabrica unde fusesem angajată ca Finisoare.

Am indicat spre stânga.

– Hai să încercăm pe-acolo.

– N-ar trebui oare să zburăm? m-a întrebat Delph. Să ajungem acolo mai repede, nu? Să-să vedem, poate, ce ne atacă, mai înainte-înainte să ne *prindă*, încheie el fără să respire.

Am ajunge acolo mai repede zburând – însă ceva din mintea mea îmi spunea că ar fi mai bine să rămânem cu picioarele bine înfipite pe pământ. Cel puțin, deocamdată.

Eram genul care avea tendința să-și urmeze instinctele, care mă ajutaseră de multe ori.

Și atunci s-a întâmplat să privesc în sus și să o văd. Sau, mai curând, să *le* văd.

Un stol de păsări zbura în formație perfectă pe cerul luminat de Noc. Asta m-a surprins, căci nu credeam că păsările zburau noaptea, dar poate că lucrurile stăteau altfel în Quag. În timp ce priveam păsările avântându-se spre înalt, s-a petrecut ceva foarte ciudat. Parcă de nicăieri, a apărut deodată un nor de fum albăstrui.

Păsările au cotit brusc pentru a-l evita, dar câteva n-au reușit să se miște suficient de repede. Și după ce aceste păsări au trecut prin fum, ieșind prin partea opusă, am observat că nu mai puteau să zboare.

Cădeau.

Muriseră...

Am rămas locului paralizată, apoi am simțit ceva care mă trăgea de braț.

Era Delph.

– Fugi, Vega Jane! a strigat el. Fugi!

În timp ce alergam, m-am uitat o dată înapoi, dorindu-mi imediat să n-o fi făcut. În spate era o creatură pe care n-o mai văzusem niciodată în realitate, dar, chiar și-așa, știam prea bine ce era, căci un desen al acesteia se găsea în carte.

I-am aruncat o privire scurtă lui Delph și mi-am dat seama că și el se uitase în urmă, văzând ceea ce văzusem și eu. Să ne fi înălțat în aer n-avea niciun rost. Spre deosebire de garmi și de amaroci, ceea ce se afla acolo – venind iute – era o creatură care putea să zboare.

Aparent, călătoria noastră prin Quag era pe punctul de a se încheia înainte de a fi început cu adevărat.

DUO

Regatul catafilului

Pe urmele noastre se afla un inficio diavolesc.

Inficio este o creatură mare, cu două picioare masive, o pereche de aripi membranate puternice și un tors lung, solzos, din care iese un gât asemănător unui șarpe, terminat cu un cap mic, cu ochi veninoși și înflăcărați și o gură cu colți ascuțiți ca niște lame. Iar dacă asta nu e destul pentru a îngrozi, trebuie spus că inficio elimină un gaz care poate ucide pe oricine ajunge să-l inspire, așa cum pățiseră bieteles păsări.

Avusesem dreptate să nu ne ridicăm în aer – am fi fost deja morți.

În timp ce fugea, Delph a aruncat o privire înapoi.

– Se lasă mai jos. Vine să ne omoare! a țipat el. Fugi!

Era absolut necesar să fac ceva, orice. De ce îmi era creierul atât de tulburat? Pur și simplu stătusem acolo în timp ce inficio venea să ne omoare. Delph fusese acela care îmi spusese să fug.

– Vega Jane! a strigat Delph din nou.

Fără să mă gândesc, am vârât mâna în buzunarul mantiei, mi-am pus mănuașă și apoi degetele mi s-au strâns în jurul Elementalului. În starea sa actuală, arăta cu totul banal, având doar opt centimetri lungime și fiind făcut din ceea ce părea a fi lemn. Dar când mi-am dorit să apară în mărime naturală, Elementalul a crescut, devenind o lance mai înaltă decât mine, de un auriu strălucitor. Îmi fusese oferit – împreună cu mănuașă pe care trebuia să o

port atunci când îl țineam în mână – cu mult timp în urmă pe un câmp de luptă, de către o războinică aflată pe moarte. Ea mi-a spus că avea să-mi fie prieten ori de câte ori aş fi avut nevoie de unul. Ei bine, acum chiar aveam nevoie de un prieten. Trebuia să fac ceva. Refuzam pur și simplu să mor.

Când am privit înapoi, inficio se apropia iute, cu picioarele sale cu gheare aproape atingând pământul. I-am văzut pieptul puternic umplându-se cu aer, pe care apoi l-a suflat, devenind un nor imens de fum albastru care conținea moarte.

Continuând să fugim, m-am întors și m-am pregătit să arunc Elementalul, ghidându-l cu ajutorul gândurilor mele. Când i-am dat drumul să zboare, Elementalul a trecut glonț pe lângă marginea norului de otravă, iar unda cauzată de viteza sa l-a destrămat, împingându-l înapoi spre creatura care îl eliberase. Brusc, inficio se înalță în aer. Cu toate că bestia era sursa vaporilor mortali, părea că inhalarea fumului ar fi putut fi la fel de dăunătoare și pentru ea.

Elementalul a zburat înapoi spre mine. Dar în momentul în care l-am prins, terenul de sub picioarele noastre a cedat și am ajuns să plonjăm în jos circa douăzeci de metri. Nu știu de ce m-am lovit, dar părea să fie mai moale decât la aterizarea noastră de pe stâncă. Totuși, am icnit la impact și l-am auzit și pe Delph țipând. Harry Doi a lătrat o dată și asta a fost tot.

M-am întors pe spate și am văzut cerul întunecat dispărând în dosul unei bolte de crengi mari și al rulourilor de iarbă încălцитă. Aceste elemente erau ridicate de ceea ce părea a fi un sistem de scripeti și funii. Doar că acesta cu greu ar fi putut să țină un inficio la distanță. Mă așteptam în orice moment să se năpustească prin acest acoperiș fragil și să ne distrugă.

Însă inficio n-a apărut. În schimb, o plasă grea a căzut peste noi și ne-am încurcat în funii atât de rău, încât abia ne mai puteam mișca. M-am uitat în jur și i-am văzut pe Delph și pe Harry Doi în aceeași situație neplăcută. Pe când zăceam acolo zbătându-ne, am auzit ceva apropiindu-se. Evident, și Delph auzise, căci a rămas tăcut. M-am

gândit că aş vrea ca Elementalul să se micşoreze şi l-am pus într-un buzunar, apoi mi-am scos mănuaşa şi am vârât-o în celălalt.

M-am întins cât am putut de tare şi l-am luat pe Delph de mână.

– Fii pregătit pentru orice, Delph! i-am spus cu voce tremurândă.

El a încuviinţat.

Preţ de o clipă, privirile ni s-au intersectat. Şi cred că ne-am dat seama că asta ar fi putut să fie totul pentru noi – doi Wugi simpli din Wormwood, în încercarea de a traversa extrem de înşelătorul Quag. Acum părea foarte absurd. N-aveam nicio afurisită de şansă.

– Îmi pare rău, D-Delph, am spus eu, cu vocea frângându-mi-se când am vrut să închei.

Surprinzător, el a surâs şi m-a mângâiat pe mână cu blândeţe, ceea ce mi-a trimis fiori pe şira spinării.

– E în regulă, Vega Jane, mi-a spus apoi. Cel puţin, ei bine, cel puţin suntem împreună, nu-i aşa?

Am dat aprobator din cap şi un zâmbet mi s-a strecurat pe chip.

– Da, i-am zis.

Am privit peste umărul lui şi am văzut câteva torţe fixate în suporturi pe pereţii din piatră. Acestea confereau locului o luminozitate înceţoşată, obscură, care nu făcea decât să-mi sporească senzaţia de frică şi presimţirea că ceva rău avea să se întâmple. De data asta, ce urma să ne mai atace?

M-am uitat dincolo de Delph şi am încremenit.

La cel mult trei metri distanţă, erau zeci de perechi de ochi care se uitau spre mine. Pe măsură ce privirea mi se adapta la lumina slabă, am reuşit să văd nişte creaturi mărunte cu chipuri aprige, oacheşe, cu trupuri puternice, învârtoşate. Însă aveau spinările plecate şi degetele murdare şi încovoiate, poate din cauză că trudeau din greu.

Când s-au apropiat, am avut parte de un alt şoc. Pe braţele dezgolite, pe gâturi şi pe feţe le creşteau ierburi încâlcite.

– Ce naiba? l-am auzit pe Delph murmurând încetişor.

Coloana de mici creaturi s-a transformat într-un cerc care ne-a înconjurat. L-am auzit pe unul dintre ei strigând ceva într-o